הרב נתנאל אוירבך

הפרשת חלה ממיני מאפה ביתיים באירועים ציבוריים

א. תיאור המציאות והצגת השאלה

לעתים קרובות נערכים קידושים, סעודות מצווה ומסיבות, ובהם מניחים על גבי שולחנות את מיני המאפה שנאפו בבית. לעתים אף פורסים מפת ניילון חד-פעמית על גבי מיני המאפה מסיבות שונות, כגון הרחקת מזיקים ומניעה מילדים שמעוניינים לאכול טרם הזמן. בדרך כלל, אישה האופה עוגה לאירועים אלו אינה משתמשת בכמות הקמח המחייבת הפרשת חלה,[1] אך מחמת שנשים רבות מביאות עוגות לאירועים אלו והן מונחות על-גבי שולחן, וניילון פרוס מעל גבי המאפים, נמצא שהתכנסו למקום אחד מיני מאפים ששיעור הקמח הכולל שלהם מחייב בהפרשת חלה בברכה. האם אכן יש מקום להפריש חלה במקרים אלו?

ב. מקור הדין

כתב ה'שלחן ערוך' (יו"ד סי' שכה סעי' א):

> שתי עיסות שאין בשום אחת כשיעור... אם הם ממין הראוי להצטרף... ואם אינם נדבקים, והם בסל אחד, הסל מצרפן ואפילו אחר שנאפה ונעשה פת. ואם נתנם על טבלא שאין לה לבזבז, אינם מצטרפים. ויש מי שאומר, שאם מכסה הפת במפה חשוב כמו כלי לצרפן.

מדבריו מבואר שכאשר מונחים מיני מאפה מחמשת מיני דגן, ובכל אחד מהם אין כדי שיעור לחיוב הפרשת חלה, מצטרפים יחד לכדי שיעור אם מונחים בכלי שיש לו דפנות. אולם הוסיף וכתב שאם מונחים מיני מאפה אלו בכלי שאין לו דפנות, מצטרפים יחד לכדי שיעור באופן שמכסה אותם במפה מלמעלה, ובכך מועיל הכיסוי לצרפם יחד לכדי שיעור חיוב.[2] טרם נפנה אל עיקרי הדינים, עלינו להניח כמה הנחות בסיס. בדברינו אנו

1. כמות הקמח המחייבת הפרשת חלה בברכה היא 1,666 גרם. ראה: הגר"מ אליהו, התורה והארץ ח"ה עמ' 58 אות א.
2. אורחות חיים, ח"ב הל' חלה ד"ה והלש; טור, יו"ד סי' שכה: 'אם מכסה הפת במפה חשוב כמו כלי לצרפם'; ערוך השלחן, סי' שכה סעי' ה. הבית יוסף, יו"ד סי' שכה, הביא כמקור לדין זה את הסמ"ק. אך נראה שהכוונה היא להגהות רבנו פרץ על הסמ"ק מצווה רמו: 'סדין או מפה מצרף כמו סל ולכך נהגו הנשים לכסות במפה'. על דברי השו"ע שכתב דין זה בלשון 'יש מי שאומר' הקשה הש"ך, שם ס"ק ה, מדוע הביא לשון זו במקום שאין מחלוקת כלל בדין זה. ויישב כף החיים, או"ח סי' תנז ס"ק

בחזרה לעמוד התוכן

יוצאים מנקודת הנחה שמיני המאפה הנמצאים על השולחן עשויים מקמח מחמשת מיני דגן, כדברי ה'שלחן ערוך': 'ממין הראוי להצטרף', וכן אין הקפדה על נגיעת המאפים זה בזה, ובכך יש יכולת צירוף.[3] לאור זאת, היה נראה שכיסוי מפה על-גבי מיני מאפה המונחים על שולחן שאין לו דפנות, מועיל לצרפם יחד לכדי שיעור חיוב חלה, אם יש בהם כדי שיעור זה. אולם יש לדון בכמה שאלות העולות מתיאור המציאות: 1) האם כיסוי במפת ניילון חד-פעמית נחשב לכיסוי מפה לצירוף מיני המאפה? 2) האם על המפה לכסות את מיני המאפה גם מלמטה, או שמא מספיק הכיסוי מלמעלה? 3) האם כיסוי מפה בלי שמתכוון האדם לצירוף, אלא למטרות מניעה, כגון מניעה מנגיעת אנשים ומיני מזיקים, מהווה צירוף?

ג. כיסוי במפת ניילון

כאמור, מדברי ה'שלחן ערוך' הנ"ל עולה שכיסוי מפה מועיל מדין צירוף כלי, כי כל העיסות או מיני המאפה כנוסים יחד למקום אחד. אולם האם צירוף זה יכול להתהוות גם באופן שמניח את העיסות או מיני המאפה בתוך שקית ניילון, או שמכסה אותם במפת ניילון שהינן חד-פעמיות ואינן בגדר כלי?[4] כתב 'חלת לחם' (סי' ד סעי' ו):

> וחלונות הקבועים בבניין בעובי הכתלים אין מצטרפין, משום דבעינן כלי והמחובר אינו נקרא כלי.

לדבריו, צירוף עיסות או מיני מאפה באמצעות הנחתם בסל הוא רק בסל שיש בו גדר כלי המטלטל ואינו קבוע ומחובר לקרקע. לדבריו, זוהי הסיבה שתנור אינו מצרף,[5] כי

כה, שכן הוא דרך השו"ע להביא בלשון זו סברה שלא מצאה אלא בפוסק יחידי, אע"פ שאין חולק בדבר. יסוד זה בכללי השו"ע, כ"כ ברכי יוסף, או"ח סי' תרעב ס"ק א ד"ה אמנם; שדי חמד, כללי הפוסקים סי' יג אות כב. אולם ראה: שו"ת חדות יעקב, תניינא סי' נד אות א, שכתב שדברי השו"ע נכתבו בלשון זו כדי להוציא משיטת מורו של ספר החינוך, מצווה שפה, החולק על דין זה.

3. דין זה של הקפדה המונע יכולת צירוף נאמר ביחס לצירוף ב' מיני עיסות לכדי שיעור חיוב, ראה: משנה חלה פ"ד מ"א; ירושלמי, חלה פ"ד ה"א; רמב"ם, הל' ביכורים פ"ז ה"ב; שו"ע, יו"ד סי' שכו סעי' א. ומכאן יש לדון אם דין זה נאמר גם ביחס לצירוף מיני מאפה ע"י כלי או כיסוי מפה - המקור חיים, סי' תנז ס"ק א, כתב שאף מאפה חמץ יכול להצטרף עם מצה אם הם מונחים יחד בכלי. ייתכן שסברתו היא שדין צירוף סל לאחר אפייה אינו שייך לדין צירוף עיסות והוא סוג צירוף אחר, ראה: שו"ת מנחת שלמה, ח"א סי' סח, ואף שמקפיד על התערבות עיסות חמץ ומצה ואינן מצטרפות, מ"מ לאחר אפייה יצטרפו בכלי; ראה גם: בית מאיר, או"ח סי' תנז סעי' א אות ח. אולם חידושו זה אינו מוסכם על יד אפרים, או"ח סי' תקו על המג"א ס"ק ח; חלת לחם, סי' ה סעי' ה; שיירי ברכה, שם ס"ק כא; ישועות יעקב, או"ח סי' תנז ס"ק א ד"ה ובזה; שם יו"ד סוף סי' שכו. לדבריהם, מחמת שאדם מקפיד על תערובת עיסות אלו, אזי גם לאחר אפייה אינן מצטרפות. ראה: מאירי, חלה פ"ב מ"ג, שהביא דין הקפדה על כל סוגי הצירופים ובתוכם צירוף סל לאחר אפייה.

4. ראה: רמב"ם, הל' כלים פ"ה ה"ז; שו"ת מנחת יצחק, ח"ה סי' לב; שו"ת אגרות משה, או"ח ח"א סי' קכב ענף ט.

5. רמב"ם, הל' ביכורים פ"ו הט"ז, פסק שתנור אינו מצרף. השו"ע השמיט דין זה וכתב הגר"א, יו"ד סי' שכה ס"ק ג, שהעיקר כדברי הרמב"ם; שיירי ברכה, סי' ד ס"ק כא, כתב שהשמטת השו"ע אינה מלמדת שהוא חולק על דין זה, 'אלא ודאי סתמייהו סבירא ליה דאין התנור מצרף'.

בחזרה לעמוד התוכן

הוא מחובר לקרקע ובטל ממנו שם כלי.[6] לאור סברא זו כתב בספר 'חקר הלכה' (ערך חלה אות ד)[7]:

> שמעתי אומרים בשם הגאון הצדיק ר' אברהם ז"ל האבד"ק דאברימיל... שלא להניח המצות בתיבה גדולה מחזיק מ' סאה, משום דבעינן צירוף כלי, וכיון דלעניין טומאה כלי שמחזיק מ' סאה לא חשיב כלי רק רשות בפני עצמו כן נמי לעניין חלה.

מבואר מדבריו שעל הכלי המצרף עיסות ומיני מאפה לשיעור חיוב הפרשת חלה להיות בגדרי כלי ככלי לדיני טומאה.[8] אולם יש שדחו דברים אלו וטענו שלא ניתן ללמוד על אופי הכלי לצירוף חלה מדיני כלי בנוגע לדיני טומאה או דיני שבת,[9] שבהם הקריטריונים לקביעת שם כלי[10] שונים זה מזה ומדין כלי לצירוף חלה.[11] ייתכן שסיבת ההבדל בין הגדרת כלי בדיני חלה לבין הגדרות כלי בדינים אחרים נובעת מאחד המקורות לכך שכלי מצרף לחיוב חלה - 'כַּף אַחַת עֲשָׂרָה זָהָב מְלֵאָה קְטֹרֶת'[12] - 'עשה כל מה שבכף - אחת'.[13] ממקור זה ניתן ללמוד שאופיו של הכלי לעניין צירוף חלה הוא בכך שהעיסות או מיני המאפה שבו מכונסים יחד ונעשים לאחד, הגדרה מציאותית שאינה עונה בהכרח להגדרות כלי שבשאר הדינים, כאמור.

---

6. כ"כ מקדש מעט, יו"ד סי' שכה ס"ק ה; מגן האלף, או"ח סי' תנז ס"ק א; מעדני שמואל, הל' פסח סי' קטו ס"ק ד. ראה: שו"ת מהרש"ם, ח"ח סי' פ, שכתב להוכיח כן מדברי הירושלמי פסחים פ"ג ה"ג, ומה שהעיר עליו בשו"ת שבט הלוי, ח"י סי' קצב אות א, ודחה הוכחתו.
7. הביא דבריו להלכה הרב פנחס חיים הלוי הורוויץ (פתחא זוטא, יו"ד סי' שכה ס"ק ו; ברכת הפסח, סי' ה אות ט). מקדש מעט, יו"ד סי' שכה ס"ק ט, מסתפק בעניין זה 'דאולי יצא מתורת כלי ודינו כאוהל ובית'; כן הסתפק לקט העומר, פ"ו הערה יח.
8. כ"כ שו"ת מחזה אליהו, סי' קיג; קובץ מבית לוי, קובץ ה עמ' לח הערה ז, בשם הגרי"ז סולובייצ'יק. מצאנו עוד שכלי המחזיק מ' סאה אינו בגדר כלי סעודה לעניין טבילת כלים, ראה: שו"ת טוב טעם ודעת, מהדו"ג ח"ד סי' כב; ערוך השלחן, יו"ד סי' קכ סעי' לט-מ.
9. ראה: מקדש מעט, יו"ד סי' שכה ס"ק ט; שו"ת כוונת הלב, יו"ד סי' כח, שרצו ללמוד מדיני בניין וסתירה בכלים בהלכות שבת לדיני חלה.
10. ביחס לשם כלי לדיני טומאה, ראה: חגיגה כו ע"ב, שהגדר הוא 'דומיא דשק בעינן, מה שק מיטלטל מלא וריקם - אף כל מיטלטל מלא וריקם'; רמב"ם, הל' כלים פ"ג ה"א. ביחס לדיני שבת, ראה: מג"א, או"ח סי' שיד ס"ק א.
11. ראה: חקר הלכה, ערך חלה אות ד; שו"ת מהר"ש, ח"ח סי' צה; משמרת שלום, יו"ד סי' שכד ס"ק ג, לדוגמה, כלי המנוקב בחורים כאלו שאינו נחשב לכלי בגדרי טומאה, ראה: כלים פי"ז מ"א, ייחשב כלי לעניין צירוף עיסות או מיני מאפה מחמת שהם כנוסים יחד במקום אחד. ראה גם: ערך ש"י, יו"ד סי' שכה סעי' א. דוגמה לשוני בהגדרת 'כלי' מצינו ביחס לדין כלי לקידוש מי חטאת שאין הגדרת כלי זה כהגדרת כלי לגבי קבלת טומאה, ראה: שו"ת מהר"ש הנ"ל. ראה: שו"ת מחזה אליהו, סי' קיז, שדן בצירוף מיני מאפה המונחים במכונית.
12. במדבר פרק ז פסוק יד.
13. מחזור ויטרי, הל' פסח סי' לו; תניא רבתי, מה, בשם רש"י; שיבולי הלקט, סדר פסח סימן ריב; רש"ס, חלה פ"ב ה"ב. ראה גם פסחים יט ע"א; חגיגה כג ע"ב שמדרשה זו למד רבי חנין שצירוף לקודש הוא מהתורה, כנגד דעת רבי עקיבא שהוא מדרבנן. אולם ראה: שו"ת מנחת שלמה, ח"א סי' סח ד"ה ונלענ"ד דהנה, שכתב שדין צירוף סל אינו נלמד מדרשה זו, וממילא אין גדר הצירוף מחמת שנעשה אחד.

בחזרה לעמוד התוכן

העולה מכך שבכיסוי מיני מאפה העשויים מחמשת מיני דגן, שאין בכל אחד מהם כדי שיעור חיוב חלה ומצרפם יחד בפריסת מפת ניילון חד-פעמית, יש לחשוש לשיטות הסוברות שהגדרת כלי בדיני חלה שונה מהגדרתו בשאר דינים, ואע"פ שאין מפת הניילון עונה על ההגדרות ההלכתיות של 'כלי' לגבי טומאה ושבת, מתהווה בכך צירוף חיוב חלה.[14]

ד. אופן הכיסוי

לאור האמור שניתן לצרף מיני מאפה יחד לכדי חיוב חלה באמצעות כיסוי ניילון, יש לברר אם מספיק שמיני המאפה מכוסים בניילון על גביהם, או שמא 'כיסוי מפה' מתהווה כאשר הכיסוי הוא גם תחת מיני המאפה, ובכך דומה הדבר לצירוף כלי. כתב הש"ך (יו"ד סי' שכה ס"ק ה) בשם מהרי"ל:[15]

> אם אין לו הכלי שמחזיק את כולה יניחנה במפה ויכסה המפה גם כן עליהם ונקרא צירוף הגון.

לדבריו, כדי שיועיל צירוף במפה, על מיני המאפה להיות מכוסים הן מלמטה הן מלמעלה, 'ואם מונח בטבלא ולמעלה במפה - לא'.[16] אולם מדברי ה'שלחן ערוך' המבסס את דין צירוף מפה על נתינת מיני המאפה ע"ג טבלה שאין לה דפנות, מבואר שכיסוי מפה מלמעלה מהווה צירוף למיני מאפה המונחים בכלי שאין לו דפנות, ואין צורך אף בכיסוי תחתון.[17] לאור זאת, גם אם מונחים מיני המאפה על גבי שולחן שאינו מכוסה במפה, מועיל כיסוי הניילון מעליהם לצירופם יחד לכדי שיעור חיוב חלה.

ה. כוונה לצירוף

לאור האמור, שכיסוי ניילון על-גבי מיני מאפה מחמשת מיני דגן מהווה צירוף לכדי חיוב חלה, עלינו לברר שאלה יסודית - האם יש צורך שהאדם יתכוון שהעיסות או מיני המאפה יצטרפו לחיוב חלה, או שמא אין צורך בכוונה חיובית לצירוף חיוב חלה,[18] אלא הצירוף מתהווה בעצם מציאות העיסות או מיני המאפה במקום אחד המכנסם יחד.[19]

---

14. יש שכתבו בצורה מוחלטת שהנחת עיסות או מיני מאפה שאין בכל אחד מהם שיעור לחיוב חלה בתוך שקית ניילון או קופסת קרטון מהווה את צירופם יחד לכדי שיעור חיוב, ראה: שו"ת שבט הלוי, ח"י סי' קצב; דרך אמונה (הל' ביכורים פ"ו אות קלד; שם ביאור ההלכה ד"ה ואין) בשם אביו. ראה: מקראי קודש, פסח ח"ב סי' כ עמ' עב-עג ובהערה 5.
15. מנהגי מהרי"ל, הל' חלה אות ג.
16. פמ"ג, או"ח סי' תנז משבצות זהב ס"ק א. דעה זו מצויה גם בספר האגודה, פסחים פ"ג אות מה; מקור חיים, סי' תנז ס"ק ד.
17. ערוך השלחן, סי' שכה סעי' ה. אולם ראה: ביאור הלכה, סי' תנז ד"ה והסל, וסיים: 'וצ"ע למעשה'; דרך אמונה, הל' ביכורים פ"ו אות קלח, שכן השאיר את הנידון ב'צריך עיון למעשה'; כף החיים, או"ח סי' תנז ס"ק כה, כתב שדין זה הינו רק לכתחילה, אך בדיעבד מספיק כיסוי עליון בלבד.
18. ניתן היה להוכיח שאין צורך בכוונה לצירוף ממקורות שונים העוסקים בצירוף עיסות באמצעות נשיכתן זו בזו: 1) ירושלמי, חלה פ"ג ה"ה, שנחלקו רבי יוחנן וריש לקיש אודות הצטרפות ב' עיסות

בחזרה לעמוד התוכן

כתב הרא"ש (ביצה פ"א סי' יג)[20]:

> ומה שנהגו בפסח להניח כל המצות בכלי אחד בשעת הפרשת חלה, לאו משום דבעינן מוקף אלא משום דנהגו למיפא קפיזא קפיזא בפסח משום חימוץ, ואם היה מפריש חלה קודם שצירפם בכלי לא מיפטרי בהכי ואם יבואו אח"כ לידי צירוף נתחייב בחלה ואוכל טבל.

מדבריו מבואר שצירוף סל מועיל גם כשאינו מתכוון לצרפם יחד לכדי חיוב חלה. לכן אף אם יפרישו קודם ואח"כ ישימו את המצות בסל, יצטרפו יחד, אף שאין כוונה זו כוונת צירוף לחיוב חלה, שהרי המפריש סבור שכבר הפריש כראוי.[21] אולם ייתכן שאין כוונתו אלא לשלול את הצורך בכוונה חיובית לשם צירוף חלה, אך מ"מ מסכים הוא שכדי שיתהווה צירוף יש צורך בכוונה מזערית שיהיו מיני המאפה מכונסים יחד במקום אחד.[22] אמנם מדברי הרא"ש לא ניתן להוכיח את סוג הכוונה הנצרכת לצירוף. מצאנו שרבנו יחיאל דורש כוונה לצירוף, ונראה שבכך הוא חולק על הרא"ש. כתב תוספות רבנו פרץ (פסחים מח ע"ב ד"ה אף):

> ומ"מ קשה, דקאמר הכא הסל מצרפו והא מעשים בכל יום שאנו אופים פשטייאה אחד שאין בו שיעור חלה בערב שבת ומיד אופין פשטייאה אחר שאין בו שיעור חלה ואחר זה אופין אחר ומשימין אותם בתיבה אחת, ופעמים שיש בכולן שיעור חלה ולא קמפרשי חלה. ואמאי, הא אמר הסל מצרפו. ואמר הר"ר יחיאל, דלא

שאין בכל אחת שיעור לחיוב חלה, באמצעות נשיכה זו בזו, כשהדבר קרה ללא כוונה, 'נשוך מאליו'. במקרה כזה, לדעת רבי יוחנן הוי צירוף. וכיוון שהלכה כרבי יוחנן כנגד ר"ל, חוץ מג' מקומות, ראה: יבמות לו ע"א, הרי שאין צורך בכוונה לצירוף. 2) עוד ניתן להוכיח מדברי המרדכי, חולין פ"ח סי' תרפט בשם ספר התרומה, הל' חלה סי' פג: 'עיסה של שני בני אדם, כגון תלמידים שלומדים לפני רבם, אע"פ שאין כשיעור חלה בחלק האחד לבדו, כיון שיש שיעור בין שניהם חייבים בחלה. ואע"פ שנתערב חלקם שלא מדעתם'. וראה במקורו בספר התרומה שם שתלה דין זה בדעת רבי יוחנן הנ"ל בירושלמי הטוען שנשיכה מועילה לצירוף ב' עיסות אף ללא כוונה. ראה עוד: חלת לחם, סי' ד שיירי ברכה ס"ק ג. אולם ממקורות אלו לא ניתן להוכיח לגבי צירוף סל ומפה ללא כוונת צירוף. יש לחלק בין צירוף באמצעות נשיכת העיסות זו בזו, שאז המציאות היא שהן יחידה אחת, לבין צירוף עיסות וכ"ש מיני מאפה באמצעות סל או מפה, שבמציאות אינן יחידה אחת אלא רק מחמת דין. לכן ייתכן שהיעדר הצורך בכוונה בצירוף באמצעות נשיכה אינו מהווה הוכחה לחוסר כוונה במציאות דינית שבה נזקקת כוונה לצירופם יחד.

19. נראה ברור הדבר, שכאשר האדם מקפיד שלא יצטרפו עיסות או מיני מאפה, אין מתהווה צירוף אף כי כנוסים הם יחד בכלי אחד, ראה: ירושלמי, חלה פ"ד ה"א; רמב"ם, הל' ביכורים פ"ז ה"א-ה"ב; שו"ע, יו"ד סי' שכו סעי' א; פני זקן, חלה פ"ב מ"ג; דרך החיים, סי' נג ס"ק ד. והנה, כתב דעת קדושים, יו"ד סי' שכה סעי' א: 'צירוף סל מסברא מועיל גם נגד הרצון'. אולם נראה שאין הכוונה בדבריו שמועיל צירוף סל נגד דעת האדם האומר שאינו מעוניין בצירוף, שהרי בהמשך דבריו כתב: 'צירוף הראשון מועיל גם שלא בכוונה', וכן הבין בדבריו מקדש מעט, שם ס"ק ד.
20. הובאו דבריו בט"ז, או"ח סי' תנז ס"ק ב; משנב"ר, שם ס"ק ד.
21. כן למדו בדעתו מקדש מעט, יו"ד סי' שכה אות ד; שי למורא, בכורות פ"ד קונטרס רסיסי לילה ענף כב; חזון נחום, חלה פ"ב מ"ד.
22. כן למד בדבריו שו"ת מחזה אליהו, סי' קטז אות כח. ייתכן להוכיח כדעה זו מדברי רש"י, נידה ח ע"א ד"ה הרודה.

בחזרה לעמוד התוכן

אמרינן הסל מצרפו **אלא כשרוצה בדעתו לצרפן, אבל כשאין בדעתו לצרפן אין הסל מצרפן**.

מבואר מדברי רבנו יחיאל שכדי שיועיל צירוף כלי או כיסוי מפה, המועיל מדין צירוף כלי, על האדם להתכוון לצירוף העיסות או מיני המאפה. הכוונה המצרפת שדורש רבנו יחיאל היא כוונה ברף גבוה, כוונה לצירוף המחייב בחלה. לעומת זאת כוונה ברף נמוך יותר, רצון שמיני המאפה יהיו מכונסים יחד לשמירתם במקום אחד, אינה מהווה צירוף לחיוב חלה,[23] שהרי הנידון שאליו מתייחס רבנו יחיאל הוא למקרה שבו כינסו את המאפים בתיבה כדי לשמרם יחד, ומ"מ רצון זה לא מהווה צירוף לחיוב.[24]

שיטה זו של רבנו יחיאל לא נפסקה להלכה, שהרי בדברי הרמב"ם,[25] הטור[26] וה'שלחן ערוך'[27] לא נזכר תנאי זה של כוונה בצירוף סל, אלא לדבריהם הסל מצרף את המונח והכנוס בו מעצם המציאות, ואין צורך בכוונה חיובית אלא בכוונת שמירה וכינוס העיסות או המאפים למקום אחד.

עתה נשוב לנידון המדובר - צירוף מיני מאפה בקידושים באמצעות פריסת מפת ניילון: כיוון שמטרת הכיסוי היא הרחקת מזיקים ומניעה מילדים שמעוניינים לאכול טרם הזמן, הרי שאינה אלא כוונה מניעתית ולא כוונה המורה על רצון לכינוס יחד של המאפים באותו מקום. באופן שכזה, מטרת הכיסוי גרועה יותר מהכוונה המינימלית של צירוף סל המורה על שמירה וכינוס מיני המאפה יחד למקום אחד. לאור האמור, פריסת מפת ניילון על גבי מיני מאפה בקידושים ציבוריים אינה מהווה צירוף לחיוב חלה, מאחר שכל מטרת הכיסוי היא מניעת נגיעה ושמירת מיני המאפה ולא למטרת צירופם יחד שיהיו מאוחדים במקום אחד.

מסקנה

מיני מאפה ביתיים המובאים לאירועים ציבוריים ומונחים על-גבי שולחן ומפת ניילון נפרשת על גבם - אף אם מיני המאפה הללו מאותו סוג ויש בכולם יחד כדי שיעור כמות קמח העולה על 1,666 גרם, אין צורך להפריש מהם חלה.

---

23. כן סובר האדר"ת, אדר היקר אגרות האדר"ת איגרת א: 'דאין צירוף מועיל רק כשהוא מצרפו לחייבו בחלה שאין צירופו לעניין אחר רק למטרה זו אבל כשלא הוי כוונתו לצרפו לחייב רק שנצטרף מאליו אינו חייב כלל, וגרע מנתמרח בעצמו'. הובאו דבריו בלא ציון מקור במקראי קודש, פסח ח"ב סי' יט אות ב; מועדים וזמנים, ח"ח עמ' מז סי' קפז. ראה: ריטב"א, פסחים מח ע"ב, שבגרסאות לפנינו נכתב: 'נראה דבעי כוונה זאת כזאת כדי שתהיה מן המוקף', אך ייתכן שיש לגרוס 'בעי נגיעה' במקום 'כוונה'. ראה: שו"ת מנחת יצחק, ח"ח סי' קט ד"ה והנה מש"כ, שכתב לבאר דברי רבנו יחיאל באו"א.
24. ראה: שו"ת מחזה אליהו, סי' קטז אות כח, שביאר שאין כוונת רבנו יחיאל לכוונת צירוף בתורת חיוב חלה, אלא 'דבעינן שיכוון שיהיו כולם שמורים יחד במקום אחד, דהיינו שרצונו שיהיו כל ככרותיו מאוחדות ולא חלק מהם כאן וחלק מהם שם'. אולם נראה שאין זו כוונת רבנו יחיאל, לאור הנידון אליו הוא מתייחס, כאמור.
25. הל' ביכורים פ"ו הט"ז.
26. יו"ד סי' שכה.
27. יו"ד סי' שכה סעי' א.

בחזרה לעמוד התוכן